

Arrest

nr. 260 890 van 20 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. KLAPWIJK
Berckmansstraat 83
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 19 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. KLAPWIJK en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Shköder, Albanië en bent u Albanees staatsburger. Sinds uw huwelijk in 2011 woonde u te Shijak, Albanië samen met uw echtgenoot C. O. (...); jullie kregen samen twee kinderen, C. K. (...) (OV X) en C. L. (...) (OV X).

U werkte in Albanië zes jaar in een fabriek waar toebehoren voor deuren werden gemaakt, nadien werkte u even in een fastfoodrestaurant waarna u nog een jaar in een crèche als schoonmaakster werkte. U stopte in 2019 met werken omwille van uw zwangerschap. U kende veel problemen in het huwelijk met C. O. (...). Uw echtgenoot gebruikte dagelijks drugs zoals cocaïne en cannabis en ging niet werken. Uw loon werd door uw echtgenoot gebruikt om zijn drugsgebruik te financieren. Uw werd geregeld geslagen door uw echtgenoot. Een jaar na uw huwelijk sloeg uw echtgenoot u zodanig dat u

het bewustzijn verloor. Ongeveer een maand later verloor u door toedoen van slagen van uw echtgenoot een tweede keer het bewustzijn. Uw echtgenoot werd voor feiten van mensenhandel in Italië veroordeeld, hij zat zijn straf van ongeveer 2014 tot 2017 gedeeltelijk in een gevangenis in Brindisi, Italië en gedeeltelijk in een gevangenis in Albanië uit. U hoopte dat uw echtgenoot na de drie jaar gevangenisstraf veranderd zou zijn. Wanneer uw echtgenoot echter vrijkwam begon het fysieke misbruik opnieuw. Wanneer uw dochter K. (...) ongeveer 6 à 7 jaar oud was begon C. O. (...) haar eveneens te slaan. In 2019 was u zwanger en sloeg uw echtgenoot u opnieuw zodanig dat u het bewustzijn verloor. Rond januari/februari 2020 sloeg uw echtgenoot jullie dochter K. (...). Dat was voor u de druppel waardoor u besloot om Albanië te verlaten. U verliet Albanië op 10 februari 2020, reisde met een taxi naar Montenegro vanwaar u een vlucht nam naar België waar u op dezelfde dag aankwam en waar u op 26 februari 2020 een verzoek tot internationale bescherming indiende.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Uw Albanese paspoort, het Albanese paspoort van uw dochter K. (...), het Albanese paspoort van uw zoon L. (...), uw Albanese identiteitskaart, een kopie van de Albanese identiteitskaart van uw echtgenoot, het strafblad van uw echtgenoot waarin staat dat hij veroordeeld werd voor het smokkelen van goederen en een notariële akte d.d. 18 januari 2020 waarin C. O. (...) de toestemming geeft aan C. D. (...) om met C. K. (...) en C. L. (...) naar België te reizen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek tot internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u geen waarachtig beeld schept over uw werkelijke situatie in Albanië en in het bijzonder over de relatie met uw echtgenoot. Zo verklaarde u dat u van C. O. (...) de toestemming kreeg om Albanië te verlaten met uw twee kinderen omdat u hem een document kon laten tekenen toen hij stomdronken was en dat dit u anders nooit gelukt zou zijn (CGVS, p8 + p11). Echter, uit de notariële akte die u hieromtrent voorlegde (doc 7) blijkt dat C. O. (...), in uw aanwezigheid, onderhavig document op 18 januari 2020 op het kantoor van de notaris ondertekende en hij daarbij zijn vrije en volledige wil gebruikte, wat bezwaarlijk overeenkomt met uw verklaringen dat hij stomdronken zou geweest zijn tijdens het ondertekenen van dit document.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat u naar aanleiding van het huiselijk geweld door uw echtgenoot geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met uw echtgenoot zou komen, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u heeft in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van het huiselijke geweld van uw echtgenoot (CGVS, p12). Uw motivatie om dit niet te doen, namelijk dat u over vele gelijkaardige gevallen van huiselijk geweld hebt gehoord waarbij na een aangifte de echtgenoot na twee maanden terug vrijkwam (CGVS, p12-13), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien, wat betreft uw verklaring dat de dader telkens na twee maanden vrijkwam, dient te worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis. Dat verdachten na twee maanden reeds vrijgelaten zouden worden, kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/ inspanningen van

de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Bovendien verklaarde u zelf nooit enige problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS, p5), die trouwens reeds in het verleden hebben opgetreden tegen uw partner die reeds in de gevangenis heeft gezeten wegens smokkel van goederen, waardoor dit eveneens geen reden kan zijn voor uw nalaten ooit hun hulp te hebben ingeroepen wegens het huiselijke geweld dat u onderging door uw echtgenoot.

Voorts stapte u –hoewel uw zelfredzaamheid onder andere blijkt uit het feit dat u uw reis naar België volledig zelf regelde (CGVS, p5)- nooit naar een sociale dienst in Albanië wegens de problemen die uw echtgenoot veroorzaakte en verrichte u –hoewel u toegang tot internet had in Albanië (CGVS, p4)- nooit enige opzoeking of u op één of andere manier bescherming zou kunnen krijgen tegen het geweld van uw echtgenoot (CGVS, p16).

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen blijkt dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van u, uw echtgenoot en uw kinderen wordt er immers niet getwijfeld. Het

strafblad van uw echtgenoot toont aan dat hij veroordeeld werd voor het smokkelen van goederen, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in haar “**VERZOEKSCHRIFT STREKKENDE TOT NIETIGVERKLARING**” in een eerste en enig middel op de “*schending van de artikelen 48/3 en 62 van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”.

Verzoekster betoogt:

“dat het algemeenbekend is, zoals verwerende partij ook erkent in de besteden beslissing, de huiselijk geweld in Albanië nog altijd een wijdverpreid probleem is;

Dat deze trieste vaststelling niet aan belang inboet door het simpele gegeven dat Albanie als een “veilig land” wordt beschouwd, en evenmin wordt getemperd met de bewering dat de situatie in Albanië op het gebied van geweld tegen vrouwen niet meer zo verontrustend was als dit afgelopen jaren het geval was; Verzoekster heeft tijdens haar gehoor duidelijk de redenen uiteengezet waarom zij geen klacht kon of wilde neerleggen tegen haar echtgenoot;

Tijdens haar gehoor stootte zij trouwens op een protection officer die, terwijl verzoekster haar verhaal niet volledig had afgemaakt, reeds van in het begin een zeer scpetische, om niet te zegen, cynische houding aannam ten aanzien van verzoekster;

Dat de protection officer het persoonlijk onderhoud van verzoekster eigenlijk afnam met een totaal gebrek aan inlevingsvermogen; dat het zeker niet overdreven is stellen dat de protection officer verzoekster op een spottende, zelfs beschimpende wijze behandelde gedurende de ganse duur van het verhoor;

Dat men van een gedegen protection officer toch zou verwachten dat hij zijn indrukken niet de vrije loop laat op zowat ieder moment tijdens het gehoor maar dat hij eventueel zijn (vooringenomen) bevindingen pas zou laten gelden op het einde van het onderhoud, dit niet in het minst om te vermijden dat de protection officer de indruk blijft geven dat verzoekster niet meer dan een liegster en een aanstelster is; dit wat spijtig genoeg wel de indruk die de protection naliet bij verzoekster en haar raadsman.

Dat uit niets van de besteden beslissing blijkt dat verwerende partij de situatie van verzoekster heeft beschouwd als iemand deelsluitmakend van een zeer kwetsbare sociale groep, zijnde de plaats van de vrouw in de Albanese samenleving waarin blijkbaar nog altijd niet kan vermeden worden dat de vrouw op regelmatige wijze het voorwerp uitmaakt van partnergeweld;

Dat het feit dat deze zeer ernstige en onaanvaardbare situatie blijft voortduren, ondanks de formele inspanningen die er zouden worden gedaan om dit te vermijden, juist de ernst van de situatie onderstreept, namelijk dat de mannelijke elementen in de Albanese bevolking nog altijd hun vrouwelijke partner zowat straffeloos tot moes kunnen slaan omdat de mechanismen die worden opgezet om deze situatie te verhelpen vooralsnog duidelijk hun doel blijken te missen; getuige hiervan de verontrustende en beklijvende verklaringen van verzoekster die overigens op geen enkel moment door verwerende partij in twijfel worden getrokken.

Dat het om deze redenen niet hoeft te verwonderen, en zelfs eerder begrijpelijk voorkomt, dat verzoekster het niet aandurfde om een klacht neer te leggen bij de politie omwille van het huiselijk geweld waarvan zij meermaals het slachtoffer is geweest;

Dat het des te aannemelijker wordt dat niets uitsluit dat zij zich met haar kinderen naar Albanië kan begeven zonder te vrezen voor represailles van haar man, al is het maar omdat ze zonder zijn toestemming te kinderen heeft weggenomen bij hem;

Dat bijgevolg tot op heden, meerdere inspanningen ten spijt, de Albanese overheid niet in staat blijkt te zijn afdoende bescherming te verlenen aan de zeer kwetsbare situatie waarin de vrouw zich blijft bevinden;

Dat verwerende partij in de bestreden beslissing ook geen enkel concreet en tastbaar element aanbrengt dat zou aantonen dat de genomen maatregelen effectief hebben bijgedragen tot een betere bescherming van de vrouw in Albanië, als deel uitmakend van een sociale groep;

Dat nochtans de zeer ernstige en coherente verklaringen van verzoekster inhoudelijk ook helemaal niet in twijfel worden getrokken door verwerende partij;

Dat verzoekster meent dat niet genoeg afdoende en sluitend onderzoek werd verricht naar de zeer kwetsbare rol van vrouw, als sociale groep, in Albanië;

Dat verzoekster meent dat het dossier dient te worden teruggestuurd naar verwerende partij opdat de problematiek van vrouwengeweld in Albanië in het van de verklaringen van verzoekster alsook op grond van een kritische lezing van de recente mensenrechten rapporten terzake aanvraag tot internationale bescherming van verzoekster opnieuw, maar ditmaal op serieuze en niet op beschimpende wijze, onder de loep werd genomen.

Zodat het middel gegrond voorkomt en bijgevolg de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard”.

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing “nietig te verklaren” en het dossier voor verder onderzoek terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog geen stukken of documenten bij het voorliggende verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoekster in het verzoekschrift vraagt om de bestreden beslissing “nietig te verklaren”, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de Raad op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

3.2. Verzoekster beweert in het verzoekschrift voorts weliswaar dat de *protection officer* die haar ondervroeg van bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud een sceptische en cynische houding zou hebben aangenomen, blijkt zou hebben gegeven van een totaal gebrek aan inleving, verzoekster zou hebben bespot en beschimpt, zowat op ieder moment tijdens het gehoor zijn indrukken de vrije loop zou hebben gelaten, zijn vooringenomen bevindingen voortdurend te kennen zou hebben gegeven en zowel verzoekster als haar advocaat de indruk zou zijn blijven geven dat verzoekster niet meer was dan een leugenaar en een aansteller, doch zij laat na om deze veelheid aan nochtans bijzonder ernstige aantijgingen terdege te staven, aan te tonen en te onderbouwen. Verzoekster brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld en kan om zulks aan te tonen bezwaarlijk volstaan met de herhaling van de voormelde, algemene, ongefundeerde en boude beweringen, dewelke ook door haar advocaat werden aangehaald aan het einde van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.19-20). Deze beweringen vinden bovendien niet de minste steun in het administratief dossier. Uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, kan, dit in tegenstelling met wat verzoekster en haar advocaat laten uitschijnen, immers geheel niet worden afgeleid dat de *protection officer* reeds bij voorbaat twijfels had over of besloot tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekster. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan voor het overige evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.5. Verzoekster betwist de inhoud van de bestreden beslissing evenmin waar met recht gemotiveerd wordt:

“Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures van de Vreemdelingenwet.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

In dit kader kan voorts worden opgemerkt dat het land van herkomst van verzoekster nog steeds is opgenomen op de lijst van veilige landen die werd vastgelegd bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

3.6. Verzoekster stelt haar land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat zij er slachtoffer werd van huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot.

Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat en niet de minste poging onderneemt teneinde deze beslissing te weerleggen waar gemotiveerd wordt:

“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u geen waarachtig beeld schept over uw werkelijke situatie in Albanië en in het bijzonder over de relatie met uw echtgenoot. Zo verklaarde u dat u van C. O. (...) de toestemming kreeg om Albanië te verlaten met uw twee kinderen omdat u hem een document kon laten tekenen toen hij stomdronken was en dat dit u anders nooit gelukt zou zijn (CGVS, p8 + p11). Echter, uit de notariële akte die u hieromtrent voorlegde (doc 7) blijkt dat C. O. (...), in uw aanwezigheid, onderhavig document op 18 januari 2020 op het kantoor van de notaris ondertekende en hij daarbij zijn vrije en volledige wil gebruikte, wat bezwaarlijk overeenkomt met uw verklaringen dat hij stomdronken zou geweest zijn tijdens het ondertekenen van dit document.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze geheel ongemoeid laat, onverminderd overeind. Bijgevolg kan verzoekster niet worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift laat uitschijnen dat zij haar kinderen zou hebben meegenomen zonder de toestemming van haar echtgenoot. Dat verzoekster klaarblijkelijk weldegelijk de toestemming kreeg vanwege haar echtgenoot om, dit samen met haar kinderen, het land te verlaten, doet op manifeste wijze afbreuk aan de door haar geschetste problematische relatie met en vrees ten aanzien van deze echtgenoot.

Zo aan deze elementen, dit in weerwil van het voorgaande, al enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing op grond van de beschikbare landeninformatie geheel terecht wordt gemotiveerd als volgt:

“Daarnaast dient vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk gemaakt hebt dat u naar aanleiding van het huiselijk geweld door uw echtgenoot geen beroep kon doen, of in geval het bij een eventuele terugkeer naar Albanië tot nieuwe problemen met uw echtgenoot zou komen, geen beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de Albanese autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u heeft in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van het huiselijke geweld van uw echtgenoot (CGVS, p12). Uw motivatie om dit niet te doen, namelijk dat u over vele gelijkaardige gevallen van huiselijk geweld hebt gehoord waarbij na een aangifte de echtgenoot na twee maanden terug vrijkwam (CGVS, p12-13), kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Bovendien, wat betreft uw verklaring dat de dader telkens na twee maanden vrijkwam, dient te worden opgemerkt dat de bescherming die de nationale overheid biedt,

daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis. Dat verdachten na twee maanden reeds vrijgelaten zouden worden, kan afhangen van menige factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen,...) los van de werking/ inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Bovendien verklaarde u zelf nooit enige problemen te hebben gehad met de Albanese autoriteiten (CGVS, p5), die trouwens reeds in het verleden hebben opgetreden tegen uw partner die reeds in de gevangenis heeft gezeten wegens smokkel van goederen, waardoor dit eveneens geen reden kan zijn voor uw nalaten ooit hun hulp te hebben ingeroepen wegens het huiselijke geweld dat u onderging door uw echtgenoot.

Voorts stapte u –hoewel uw zelfredzaamheid onder andere blijkt uit het feit dat u uw reis naar België volledig zelf regelde (CGVS, p5)- nooit naar een sociale dienst in Albanië wegens de problemen die uw echtgenoot veroorzaakte en verrichte u –hoewel u toegang tot internet had in Albanië (CGVS, p4)- nooit enige opzoeking of u op één of andere manier bescherming zou kunnen krijgen tegen het geweld van uw echtgenoot (CGVS, p16).

Het Commissariaat-generaal erkent dat huiselijk geweld in Albanië nog steeds een wijdverspreid probleem is. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> en de COI Focus: Albanië Huiselijk Geweld van 13 oktober 2017, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_huiselijk_geweld.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt evenwel dat de Albanese autoriteiten, ofschoon er nog heel wat ruimte voor verbetering is, o.a. op het vlak van gerechtelijke vervolging, meer en meer aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en ernstige inspanningen leveren om huiselijk geweld te bestrijden. Zo werden op wetgevend vlak diverse positieve ontwikkelingen vastgesteld. In 2006 werd de Wet tegen huiselijk geweld gestemd, die op 1 juni 2007 van kracht werd. Doorheen de daaropvolgende jaren werd de strafwetgeving in Albanië in functie van de bescherming van vrouwen en kinderen gewijzigd, waarbij nieuwe misdrijven in de strafwet werden opgenomen en de straffen voor bepaalde misdrijven werden opgetrokken. Zo werd huiselijk geweld expliciet opgenomen als misdrijf en werden bij andere wettelijke bepalingen de straffen verhoogd wanneer de misdrijven begaan werden door de (ex)partner/(ex-)echtgenoot van het slachtoffer. Tevens kregen politieagenten, medewerkers van rechtbanken en andere overheidsinstellingen training over huiselijk geweld en is in meerdere gemeenten een “nationaal doorverwijzingsmechanisme” aanwezig, bestaande uit een stuurgroep onder leiding van de burgemeester, een multidisciplinair technisch team en een lokale coördinator, dat tot doel heeft slachtoffers van huiselijk geweld op een gecoördineerde manier diensten aan te bieden en ervoor moet zorgen dat slachtoffers onmiddellijk worden doorverwezen naar de juiste instanties. Albanië ratificeerde in 2013 de Europese “Convention on Preventing and Combating Violence against Women and Domestic Violence” en ontwikkelde de afgelopen jaren een nationale strategie – de huidige dateert van oktober 2016 en beslaat de periode 2016 -2020 - om huiselijk geweld drastisch te verminderen. De Albanese overheid organiseert jaarlijks ook bewustmakingscampagnes die ervoor moeten zorgen dat vrouwen en meisjes positiever in beeld worden gebracht. Dat voornoemde maatregelen effect hebben, blijkt uit de vaststelling dat het aantal meldingen van gevallen van huiselijk geweld verhoogd is, wat wijst op meer vertrouwen in het systeem, en dat de rechtbanken – in het bijzonder in Tirana – begonnen zijn om gevallen van huiselijk geweld effectiever te vervolgen. De informatie maakt duidelijk dat de politie effectief reageert naar aanleiding van incidenten van huiselijk geweld, zelfs al is de kwaliteit van de door de politie ondernomen acties nog voor verbetering vatbaar. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat men als slachtoffer van huiselijk geweld terecht kan bij verschillende organisaties. Voor minderjarigen in het bijzonder kan erop gewezen worden dat er op gemeentelijk niveau ‘child protection units’ actief zijn om kinderen te beschermen en dat er ook een nationale kinderplichtlijn actief is die wordt beheerd door een niet-gouvernementele organisatie. In geval van belemmeringen in de rechtsgang kan men een beroep doen op de Ombudsman die de zaak verder onderzoekt en afhandelt.

Gelet op het geheel van voorgaande bevindingen blijkt dat u niet alle redelijkerwijze van u te mogen verwachten stappen tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming van de in Albanië opererende veiligheidsinstanties heeft uitgeput en dat u aldus onvoldoende heeft aangetoond dat het verkrijgen van internationale bescherming voor u de enige overgebleven uitweg was.”

Verzoekster voert ter weerlegging van de voormelde motieven in het voorliggende verzoekschrift geen dienstige argumenten aan.

Waar zij poneert dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met het gegeven dat zij behoort tot “een zeer kwetsbare sociale groep, zijnde de plaats van de vrouw in de Albanese samenleving waarin blijkbaar nog altijd niet kan vermeden worden dat de vrouw op regelmatige wijze het voorwerp uitmaakt van partnergeweld”, alsmede dat verweerder hiernaar geen (voldoende) onderzoek zou

hebben gevoerd, dient te worden vastgesteld dat dit een loutere en aperte miskennis vormt van de inhoud van zowel de bestreden beslissing als de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier en de voormelde landeninformatie. Met deze loutere en aperte miskennis hiervan, ontkracht verzoekster de inhoud van de bestreden beslissing niet.

Met haar loutere verwijzing naar de verklaringen die zij eerder, gedurende haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS, aflegde omtrent de reden waarom zij geen klacht kon of wilde neerleggen tegen haar echtgenoot, doet verzoekster verder op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, inzake en op basis van deze en haar overige gezegden en de voorhanden zijnde landeninformatie gedane vaststellingen.

Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van een aantal algemene en ongefundeerde beweringen en tot het boudweg en eenvoudigweg tegenspreken en ontkennen van de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. Hiermee kan zij geenszins volstaan om deze motieven, die steun vinden in de beschikbare en door verweerder gehanteerde landeninformatie, te ontkrachten. Verzoekster reikt ter adstructie van haar betoog, hoewel zij hierin gewag maakt van *“recente mensenrechten rapporten terzake”*, niet het minste begin van informatie aan. Bijgevolg staft zij in het geheel niet dat de situatie in weerwil van de door de Albanese autoriteiten gedane inspanningen dermate ernstig en onaanvaardbaar zou zijn als zij voorhoudt, dat de opgezette mechanismen en maatregelen in Albanië hun doel missen en dat de Albanese autoriteiten geen afdoende bescherming (kunnen) verlenen. Aldus blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

Het voorgaande vindt overigens bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 14 december 2020 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De overige door verzoekster neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekster niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van u, uw echtgenoot en uw kinderen wordt er immers niet getwijfeld. Het strafblad van uw echtgenoot toont aan dat hij veroordeeld werd voor het smokkelen van goederen, wat in deze beslissing evenmin betwist wordt.”

3.7. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekster toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat er bij een terugkeer naar haar land van herkomst sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.9. In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

“Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT